

Σάββας Στρούμπος

Με αφορμή τον Γλάρο του Τσέχωφ που ανεβάζει με την Ομάδα Σημείο Μηδέν, ο σκηνοθέτης και ηθοποιός Σάββας Στρούμπος μιλά στο in2life.

Μαρία Μαρή

02/05/2023

Σάββας Στρούμπος, συνεργάτης του Θεάτρου Άτις, βοηθός σκηνοθέτη του Θόδωρου Τερζόπουλου και συνεχιστής του έργου του. Με την ομάδα "Σημείο Μηδέν", την οποία ίδρυσε το 2008, ανέβασαν παραστάσεις που είχαν να κάνουν με μια συγκεκριμένη θεματολογία που βέβαια έχει σαν κέντρο της τον άνθρωπο, τη βία, τον εγκλεισμό, την εξέγερση, τον έρωτα. Οι παραστάσεις τους αυτό δηλώνουν.

Συνεχίζοντας την έρευνά της η Ομάδα Σημείο Μηδέν σε θεμελιώδη κείμενα σημαντικών συγγραφέων, έχει ανακοινώσει ότι πολύ σύντομα, με πρεμιέρα στις 5 Μαΐου 2023 θα ανεβάσει στο «Θέατρο Άτις-Νέος Χώρος», σε σκηνοθεσία Σάββα Στρούμπου την παράσταση του έργου του Άντον Τσέχωφ «Ο Γλάρος».

Για τις ανάγκες της παράστασης δημιουργήθηκε νέα μετάφραση του έργου από τα ρωσικά την οποία υπογράφει ο Δαβίδ Μαλτέζε.

Στο έργο αυτό του Τσέχωφ, ο άνθρωπος έρχεται αντιμέτωπος με την Ιστορία, με τις συγκλονιστικές ανατροπές της που δεν είναι πάντα από όλους διαχειρίσιμες.

Με αφορμή αυτή την παράσταση συζητήσαμε με τον Σάββα Στρούμπο για τα όσα θέλει να δείξει και για τις σκέψεις που του δημιούργησε αυτό το ανέβασμα.

Θα ήθελα να μου πεις πώς αντιμετωπίζεις στην σκηνή αυτή την στάση του ανθρώπου απέναντι στην Ιστορία. Ο άνθρωπος χάνει την ταυτότητά του. Όταν λέμε ότι ήρθαν μετανάστες χωρίς χαρτιά, στην ουσία είναι άνθρωποι που έχασαν τα πάντα, ξέφυγαν τρέχοντας κατατρεγμένοι από τον τόπο τους. Δεν θα σκέπτονταν μέσα στον

πανικό να πάρουν μαζί τους το διαβατήριο και έτσι έγιναν «λαθρομετανάστες».

Τα έργα του Τσέχωφ είναι έργα μετάβασης και κρίσης. Βλέπουμε το προχώρημα από τη μια εποχή στην άλλη, κάτι που αλλάζει ριζικά τη μορφή της ζωής των ατόμων, αλλά που δεν δίνει καμία διέξοδο, αν δεν εντείνει περισσότερο τα αδιέξοδα, γεγονός που δημιουργεί όλων των ειδών τους ψυχικούς, πνευματικούς και υπαρξιακούς κλυδωνισμούς. Οι κλυδωνισμοί αυτοί έχουν ιστορικό και κοινωνικό υπέδαφος, δεν είναι απλώς ιδιωτικά συναισθήματα. Από την άποψη αυτή πιστεύω ότι δεν αρκεί ούτε η επικαιροποίηση του Τσέχωφ, ούτε η απεικόνιση της εποχής που έγραψε. Αν πάμε κάτω από το στρώμα της αναπαράστασης της καθημερινής ζωής, με όποιον τρόπο κι αν αυτό συμβαίνει, μας αποκαλύπτεται η εσωτερική δομή του τσεχωφικού υλικού, που αποτελεί μια συγκλονιστική μελέτη του ανθρώπινου μέσα στον άνθρωπο στα ακραία όρια φύσης, ύπαρξης και ιστορίας. Από την κίνηση αυτή εκπορεύεται η αισθητική της παράστασής μας.

Το δράμα των μεταναστών σχετίζεται πλήρως με όλα τα παραπάνω. Οι άνθρωποι ξεριζώνονται από τη γη τους, από τους κοινωνικούς δεσμούς τους, από τα ήθη, τα έθιμα, τη γλώσσα και τις αξίες των πολιτισμών στους οποίους ανήκουν. Δεν μπορούν να μείνουν στις πατρίδες τους που έχουν μετατραπεί σε εμπόλεμες ζώνες, όταν πηγαίνουν σε μια άλλη χώρα μετά από αδιανόητες ταλαιπωρίες, αν επιβιώσουν και δεν πνιγούν στη θάλασσα, είναι συχνά ανεπιθύμητοι. Πάλι το ζήτημα της μετάβασης ως αδιέξοδο. Δεν μπορούν να μείνουν στο ίδιο σημείο, δεν μπορούν να πάνε πίσω, δεν μπορούν να πάνε μπρος.

Όλοι οι ήρωες στον «Γλάρο» ζουν το δικό τους αδιέξοδο. Θέλεις λίγο να μου αναφέρεις τις διαφορές; Άλλο το αδιέξοδο της Αρκάντινα, άλλο του Τρέμπλιεφ, σωστά;

Η Αρκάντινα είναι μητέρα και ντίβα του θεάτρου ταυτόχρονα. Όλες της οι ανασφάλειες κρύβονται πίσω από ένα τερατωδώς ναρκισσιστικό προσωπίο. Ο Τρέμπλιεφ έχει τα χαρακτηριστικά τραγικού προσώπου. Επιθυμεί, στην κυριολεξία μέχρι θανάτου, να εκπληρώσει το όραμά του για τη ζωή και την τέχνη μαζί με μια συγκεκριμένη γυναίκα, πρόκειται, βέβαια για την Νίνα. Η Νίνα είναι ένα νεαρό κορίτσι με δύο κεντρικές

επιθυμίες: να απεγκλωβιστεί από την πατρική καταπίεση και να γίνει σπουδαία ηθοποιός. Αισθάνεται ότι ο Τρέμπλιεφ δεν μπορεί να συμβάλλει στην ικανοποίησή τους. Αντιθέτως, ο Τριγκόριν, διάσημος συγγραφέας και ερωτικός σύντροφος της Αρκάντινα, θα μπορούσε. Συνάπτει σχέση μαζί του που την οδηγεί στην καταστροφή. Ο Τριγκόριν είναι το απόλυτο παράδειγμα της ανηθικότητας. Αντιμετωπίζει τους ανθρώπους ως αντικείμενα για να ικανοποιήσει τις ορέξεις του. Με τον τρόπο του είναι αδίστακτος και αιμοδιψής.

Στην παράστασή μας έχουμε δημιουργήσει την ποιητική φιγούρα ενός αφηγητή, που τον αποκαλούμε Πιερότο, γιατί προέρχεται από την παράδοση των γελωτοποιών. Στέκεται κριτικά, σαρκάζει ή συμπάσχει με τα πρόσωπα και τα αδιέξοδά τους. Κρατάει τον άξονα της αγωνίας για τη ζωή, που διαπερνά το έργο του Τσέχωφ.

Ο Γλάρος είναι το σύμβολο αυτό των ανθρώπων που αγαπούν, υπηρετούν ή θέλουν ή διεκδικούν το δικαίωμά τους να υπηρετήσουν την τέχνη μέσω της συγγραφής και του θεάτρου. Ο κορωνοϊός και ο πόλεμος αναχαίτισαν και αναχαιτίζουν ανά τον κόσμο το δικαίωμα του ανθρώπου για δημιουργία. Πως μπορεί ο εκάστοτε ήρωας να διασφαλιστεί, να διασωθεί; Είναι καταρχάς εφικτό;

Στον “Γλάρο” δεν υπάρχει ούτε διέξοδος ούτε ευτυχισμένο τέλος. Τα πρόσωπα κατατρύχονται από τα υπαρξιακά και, αν μπορούμε να πούμε, ιστορικά αδιέξοδα των μορφών της ζωής τους. Κατά τη γνώμη μου, ο νεκρός γλάρος είναι το σύμβολο της απολύτως ματαιωμένης επιθυμίας. Το τοπίο του αδιεξόδου γεννάει το τραγικωμικό υλικό του Τσέχωφ, την απίστευτη εσωτερική συνάφεια προσώπων, επιθυμιών, συναισθημάτων, σκέψεων και συμπεριφορών, τις απότομες στροφές και τα άλματα στην εσωτερική δομή του έργου, όλα αυτά που κάνουν τον Τσέχωφ έναν σπουδαίο ανατόμο του ανθρώπινου ψυχισμού.

Σε ό,τι αφορά τη δική μας κοινωνική και ιστορική πραγματικότητα, πιστεύω ότι ζούμε σε έναν λαβύρινθο κρίσεων που εκτείνεται από την πανδημία ως τον πόλεμο κι από τον πόλεμο ως το αν έχουμε ή όχι ένα σπίτι να μείνουμε και μια αξιοπρεπή εργασία. Το στοιχείο του αδιεξόδου για το οποίο συζητάμε, δεν είναι λοιπόν μόνο στη θεωρία, είναι κεντρική διάσταση της ζωής μας. Η τέχνη σαφώς μπορεί να δώσει ελπίδα και

προοπτική, να ανακουφίσει, να ενεργοποιήσει τις αισθήσεις και τα συναισθήματά μας. Ωστόσο, σε αυτόν τον λαβύρινθο κρίσεων απειλείται η ίδια η ζωή, κι αν υπάρχει διέξοδος αυτή βρίσκεται στο άλμα προς έναν ουτοπικό ορίζοντα υπεράσπισης του ανθρώπινου μέσα στον άνθρωπο.

Γύρω από τη Νίνα και τον Τρέμπλιεφ περιστρέφονται οι άνθρωποι της καθημερινότητας που προσπαθούν να ξεπεράσουν τα αδιέξοδα της ζωής τους. Οι σχέσεις που συνάπτουν είναι τοξικές και μάλλον επιδρούν καταστροφικά απέναντι στα άδοξα σύμβολα, ανυπεράσπιστα και άσπιλα όπως οι δυο αυτοί νέοι. Είναι σαν οι γηραιότεροι να στραγγαλίζουν τους νεότερους. Ποια είναι η γνώμη σου;

Στον “Γλάρο” οι άνθρωποι είναι θύτες και θύματα εαυτών και αλλήλων. Δεν νομίζω ότι υπάρχουν οι “καλοί” και οι “κακοί”. Από την άποψη αυτή, μπορούμε ίσως να πούμε ότι στον πυρήνα του τσεχωφικού κειμένου, εγκαρσίως, κινείται η τραγική ύλη. Η Νίνα δημιουργεί η ίδια την παγίδα μέσα στην οποία πέφτει για να γίνει σκιά του εαυτού της. Ο Τρέμπλιεφ πηγαίνει από ακρότητα σε ακρότητα, από τραύμα σε τραύμα, ώσπου γίνεται ο ίδιος η ακρότητα, το τραύμα. Γι’ αυτό λέμε ότι προσομοιάζει με τραγικό πρόσωπο. Είναι μήτρα και φορέας του αδιεξόδου του. Όλα αυτά, βέβαια, δεν γίνονται σε κενό αέρος. Είναι αποτέλεσμα αλληλεπιδράσεων με τα υπόλοιπα πρόσωπα, τα οποία, πράγματι, λειτουργούν “ευνουχιστικά” και “αγριανθρωπικά” προς τα δύο νεαρά άτομα. Πιστεύω, ωστόσο, ότι δεν πρέπει το κοίταγμα μας προς το υλικό να περιοριστεί στη διαπάλη γηραιότερων και νεότερων.

Αριστουργηματικό έργο «Ο Γλάρος», για το οποίο όμως ο ίδιος ο Τσέχωφ έλεγε στον εκδότη του ότι “Γράφει ένα έργο, μια κωμωδία, όχι χωρίς ευχαρίστηση, παρόλο που αισθανόταν ότι παραβίαζε σημαντικά τις θεατρικές παραδοσιακές συμβάσεις. Είναι μια κωμωδία με τρεις γυναικείους και έξι αντρικούς ρόλους, με τέσσερις πράξεις, ένα τοπίο με λίμνη, πολλή συζήτηση περί λογοτεχνίας, λίγη δράση και πέντε τόνους έρωτα”. Είναι αυτό που λέει και πολλά πολλά περισσότερα καθώς το διαβάζει κάποιος, το αναλύει ή το παίζει φαντάζομαι.

Ο χαρακτηρισμός του Τσέχωφ για το έργο του, καταρχάς είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον. Δεν πρέπει, όμως, να ακούσουμε το “γράμμα”, αλλά το “πνεύμα” του συγγραφέα. Πάντως, από καμία άποψη δεν μπορούμε να τον αγνοήσουμε. Αν ακούσουμε μόνο το γράμμα οδηγούμαστε σε μια κωμωδία ηθών, που μάλλον δεν έχει κανένα ενδιαφέρον, αν πάλι τον αγνοήσουμε, σε ένα δραματικό έργο με πολύ κλάμα, είναι κάτι που επίσης δεν έχει ενδιαφέρον και ο ίδιος ο συγγραφέας δεν επιθυμούσε.

Πιστεύω ότι η παραίνεση του Τσέχωφ να δούμε το έργο ως κωμωδία μας δίνει την εσωτερική ευελιξία να ακολουθούμε όλες τις απότομες κινήσεις που βρίσκονται στη φυσιολογία του υλικού, ανοίγοντας την αίσθησή μας από το τραγικό αδιέξοδο ως τη σαρκαστική/κριτική στάση απέναντι στα πρόσωπα και τα πάθη τους. Από αυτή την ένταση των αντίθετων δυνάμεων και την αποκάλυψη όλων των αντιφάσεων στις συμπεριφορές των προσώπων αναδύεται το κωμικό στοιχείο στον “Γλάρο”.

Πολλά τα δυαδικά σχήματα μέσα στο έργο. Πχ. Η Αρκάντινα η μητέρα του Τρέμπλιεφ είναι μια καταξιωμένη και δημοφιλής ηθοποιός του κατεστημένου θεάτρου, ενώ ο γιος ο Τρέμπλιεφ, αναζητά κάτω από την “σκιά” της μητέρας του, νέους τρόπους έκφρασης στην ποίηση και στο θέατρο. Η Αρκάντινα και η ευνουχιστική συμπεριφορά απέναντι στο αναμφισβήτητα ταλαντούχο παιδί της δεν είναι το κατεστημένο το ίδιο, που αποτελεί σκόπελο για κάθε νέο δημιουργό; Πάντα αυτό θα είναι νικητής;

Ο Τσέχωφ προκαλεί τη σκέψη και τον προβληματισμό σε όλα τα πιθανά και απίθανα επίπεδα. Δεν δίνει απαντήσεις. Θα έλεγα ότι δεν παίρνει καν θέση. Σε ό,τι αφορά το ζήτημα του κατεστημένου, όσο το σκεφτόμαστε ως τέτοιο τόσο μεγαλύτερη αξία του δίνουμε, καθώς δεν είναι παρά η γενεσιουργός αιτία του κενού. Αυτό σαφώς ενυπάρχει στον “Γλάρο”. Για μένα ο Τρέμπλιεφ είναι ένας άλλος Αρτώ ή ένας Χάινερ Μύλλερ, ένας αιρετικός, ένας τρελός, ένας καταραμένος. Δεν τον ενδιαφέρει να “ενταχθεί” κάπου για να ησυχάσει, σε αντίθεση με τον Τριγκόριν που η φήμη είναι η μόνη του έγνοια.

Ο γλάρος, η φύση, που σκοτώνεται από τον Τρέμπλιεφ είναι προμήνυμα και προοικονομία για τον Τριγκόριν που σκοτώνει την ψυχή της Νίνας. Όταν καταστρέφουμε το περιβάλλον μοιραία θα

καταλήξουμε κι εμείς μαζί του. Για τους ανθρώπους της θάλασσας είναι κατάρα να σκοτώσεις γλάρο.

Η παρουσία του γλάρου έχει έναν βαθιά συμβολικό χαρακτήρα μέσα στο έργο. Όταν το συνειδητοποίησα αυτό, μπορώ να πω ότι η φαντασία άνοιξε προς πολλές κατευθύνσεις στην αναμέτρηση με το υλικό. Ο Τρέμπλιεφ πετάει τον γλάρο που μόλις σκότωσε στα πόδια της Νίνα, εφόσον αυτή τον εγκαταλείπει και λέει ότι σύντομα θα σκοτώσει και τον εαυτό του. Αργότερα η Νίνα, στο σύνορα μεταξύ λογικής και τρέλας, ως σκιά πλέον του εαυτού της, λέει επανειλημμένα την περίφημη φράση “είμαι γλάρος, όχι είμαι ηθοποιός”. Πιστεύω ότι ο γλάρος μέσα στο έργο συμβολίζει τη ματαιωμένη επιθυμία, την ακυρωμένη προσδοκία, ενώ, επί της ουσίας, είναι ένα πουλί που πετάει ελεύθερο στον αέρα.

Στο έργο τα πρόσωπα καταστρέφουν τους άλλους γύρω τους και κατ' επέκταση τον εαυτό τους, τη φύση τους, αλλά και η φύση γύρω τους, αγωνιά μαζί τους. Ο Τσέχωφ μας δίνει συγκλονιστικές περιγραφές για τη ζωή της φύσης που αντανακλά τα πάθη των ανθρώπων.

Ο Τσέχωφ γιατρός, έπασχε από φυματίωση και η ψυχολογική του κατάσταση δεν ήταν καλή όταν έγραφε τον «Γλάρο». Το έργο είναι βιοματικό και ταυτίζεται με τον Τρέμπλιεφ, τον ήρωά του. Είναι όμως πραγματικός μελετητής της ρώσικης κοινωνίας. Στα διηγήματά του αποτύπωσε την έπαρση, την ανοησία, την ψευτιά, την απληστία, την εκμετάλλευση, τη φτώχεια της ρωσικής κοινωνίας του δεύτερου μισού του 19ου αιώνα, ενώ στα μεγάλα θεατρικά του έργα πρόβαλε ως «δράση» την αδράνεια των προσώπων, την αργή φθορά από την καθημερινή ζωή, την ανάλωση των δυνάμεων και το απραγματοποίητο των ονείρων. Αυτή η τάση όλων των σωμάτων προς την αδράνεια, την προσκόλληση σε στερεότυπα και ιδέες, πόσο καταστροφική είναι για την εξέλιξη;

Όπως είπα και πριν, για μένα ο Τσέχωφ είναι ένας συγκλονιστικός ανατόμος του ανθρώπινου ψυχισμού. Δεν εξιδανικεύει τίποτα, δεν ωραιοποιεί. Συμπονά, συμπάσχει, κατανοεί τα πάθη των προσώπων που γεννάει η φαντασία του. Αλλά στέκεται και κριτικά, σαρκάζει και αυτοσαρκάζεται. Καταδεικνύει αγριανθρωπικές συμπεριφορές, μας προκαλεί να σκεφτούμε πάνω στην ανθρώπινη κατάσταση. Αρνείται να

πάρει θέση. Τον ενδιαφέρει πολύ περισσότερο η κινητοποίηση αισθήσεων, συναισθημάτων, συνείδησης και φαντασίας του θεατή.

Στον “Γλάρο” έχουμε αυτή τη φαινομενική επαρχιακή πλήξη, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αφενός το έργο γράφεται σε μια εποχή πολέμων και κρίσεων που προσομοιάζει με τη δική μας, αφετέρου ο Τσέχωφ γράφει το έργο μετά την επίσκεψή του στη νήσο Σαχαλίνη (μια μορφή σωφρονιστικής αποικίας). Το βίωμά του από την εμπειρία αυτή τον αλλάζει ως άνθρωπο και ως συγγραφέα, τα γραπτά του είναι πλέον διαφορετικά. Από την άποψη αυτή, η γνωστή τσεχωφική πλήξη, η αδράνεια, η προσκόλληση σε στερεότυπα και ιδέες είναι στοιχεία πρόκλησης από πλευράς του συγγραφέα. Το ζήτημα είναι να δεχτούμε την πρόκληση, να αντικρίσουμε κατάματα τα αδιέξοδα της ανθρώπινης κατάστασης και να δούμε προς ποιες κατευθύνσεις θα μας οδηγήσει αυτή η εμπειρία.

Αν κάτι εξελίσσεται στον “Γλάρο” είναι το ίδιο το υπαρξιακό και ιστορικό αδιέξοδο των προσώπων και των μορφών της ζωής τους.

Θεματολογικά μοιάζει πολύ με τον αγαπημένο μου Γκυ ντε Μωπασσάν, όμως η λεπτή σάτιρα του Τσέχωφ περιβάλλει με τρυφερότητα τις αδυναμίες των ανθρώπων που έχουν άλλοτε ευτράπελες και άλλοτε τραγικές συνέπειες. Σε αντίθεση με τον Μωπασσάν, ο Τσέχωφ φαίνεται να συμμαρξίζει την αδυναμία και τη μοίρα των χαρακτήρων του. Η κριτική που ασκεί στον αστικό κόσμο παρουσιάζει έτσι και ένα στοιχείο αυτογνωσίας, το οποίο την προσανατολίζει περισσότερο προς τη χιουμοριστική αποδοχή παρά προς τη σαρκαστική και βίαιη απόρριψη, πράγμα που συμβαίνει στον Μωπασσάν και βέβαια οδηγεί στην αυτοκαταστροφή. Πόσο δύσκολο είναι να κεντηθεί αυτό σε ένα είδος σωματικού θεάτρου σαν αυτό της ομάδας σου;

Κυρίαρχο στοιχείο στη δουλειά με τους ηθοποιούς είναι η γλυπτική του εσωτερικού τοπίου, δηλαδή οι πολλαπλές μορφές κίνησης της σκέψης, της φαντασίας, των αισθήσεων και του ψυχισμού των προσώπων στις μεταξύ τους συγκρουσιακές και αδιέξοδες αλληλεπιδράσεις. Η ανάπτυξή τους δημιουργεί σωματικότητα και χρονορυθμό, πολλαπλές ποιότητες και ποσότητες ενέργειας. Η γλυπτική του εσωτερικού τοπίου σχετίζεται

άμεσα με τη δυναμική της στιγμής, με το ενεργειακό φορτίο που ενυπάρχει στο εδώ και τώρα. Εφόσον ο ηθοποιός ακολουθεί έναν συγκεκριμένο ενεργειακό άξονα με αυτοσυγκέντρωση και πίστη, προοδευτικά μπαίνει στην ιδανική συνθήκη αυτοκίνησης και αυτοανάπτυξης του εσωτερικού του τοπίου. Τελικά, στη διαδικασία ενσάρκωσης των προσώπων οι ηθοποιοί ακολουθούν τη σπείρα των ψυχοσωματικών λειτουργιών μεταβαίνοντας από το ένα ψυχικό και πνευματικό τοπίο στο άλλο, χωρίς ποτέ να εγκαταλείπουν αυτό που έχει προηγηθεί. Έτσι δημιουργείται η αισθητική της παράστασης.

Πόσο δύσκολο θα είναι να προσεγγίσεις όλα όσα είπαμε για το έργο μέσα από την άσκηση της αναπνοής που δουλεύεις , μέσα από τον ψυχοσωματικό αυτοσχεδιασμό για να ενεργοποιηθεί πλήρως το σώμα του ηθοποιού και έπειτα σαν όργανο το καθένα να ενορχηστρωθεί για την παράσταση; Ο βαθμός δυσκολίας ανεβαίνει γιατί στην παράσταση αυτή σκηνοθετείς και παίζεις;

Το άνοιγμα και η ανάπτυξη της δημιουργικότητας δεν είναι μια τυπική λειτουργία, αλλά μια απαιτητικότερη ψυχοπνευματική διαδικασία, η οποία ριζώνει και αποτυπώνεται στο ενεργοποιημένο σώμα. Ο ηθοποιός χρειάζεται να ησυχάζει, να αυτοσυγκεντρώνεται και να αφήνει την αίσθησή του για το υλικό να βαθαίνει, ενεργοποιώντας τις αισθήσεις, τα αντανακλαστικά, τις ενορμήσεις και τη φαντασία του. Τα δύο στοιχεία αλληλεπιδρούν και αλληλοτέμνονται μέσα στο ζωντανό και καθολικά ενεργοποιημένο σώμα. Η ψυχοσωματική διάσταση του βάθους προϋποθέτει την ενεργοποιημένη μαλακότητα. Η φαινομενική διαφορά των δύο στοιχείων μέσα στην ουσιαστική τους ενότητα εντός του σώματος, δεν είναι κάτι άλλο από μια σαφής ένδειξη της πολυδιάστατης παρουσίας του ζωντανού ηθοποιού στη σκηνή.

Το ότι συμμετέχω και ως ηθοποιός στην παράσταση είναι κάτι που προέκυψε μέσα στη διαδικασία. Χρειάστηκε να το κάνω και πήρα το ρίσκο. Με την ομάδα των ηθοποιών βρήκαμε τον πλέον δημιουργικό τρόπο για να μπορώ να είμαι εντός και εκτός της διαδικασίας.

Μίλα μας λίγο για την Βουδαπέστη που πήγε η ομάδα.

Συμμετείχαμε στη 10η Θεατρική Ολυμπιάδα που πραγματοποιείται αυτή τη στιγμή σε συνεργασία με το φεστιβάλ ΜΙΤΕΜ και το Εθνικό Θέατρο της Ουγγαρίας με την “Αναφορά για μια Ακαδημία”. Η παράσταση είχε πολύ θερμή ανταπόκριση. Με την “Αναφορά” συμπορευόμαστε εδώ και περίπου τρία χρόνια.

Οι Πέρσες που έχω λατρέψει θα ξαναπαιχτούν το καλοκαίρι και πού;

Ναι, η παράσταση θα περιδεύσει φέτος σε Ελλάδα και εξωτερικό. Το πρόγραμμα θα ανακοινωθεί σύντομα. Η πρώτη παράσταση θα είναι στο Θέατρο Βράχων στις 11 Ιουλίου.

Τι άλλο έχουμε στα κοντινά σχέδια;

Μετά τις παραστάσεις του “Γλάρου” ακολουθεί η καλοκαιρινή περιοδεία και τα εργαστήρια στο Άττις. Την επόμενη χρονιά σκεφτόμαστε να ασχοληθούμε εκ νέου με τον “Βούτσεκ”. Πρόκειται για ένα συγκλονιστικό κείμενο που δεν έπαψε ποτέ να με απασχολεί.